

var svagt udbygget, og regnskaberne derfor kun giver sparsomme oplysninger, vilde det dog have været meget værdifuldt, om man for vigtigere danske byer havde haft skibslisters svarende til de norske.

Astrid Friis.

Erik Lönnroth har i »en politisk miljöstudie« *Medeltidskronikornas värld* (Göteborgs högskolas årsskrift XLVII (1941), nr. 18, 27 Sider) opponeret mod Henrik Schücks tese, at forfaldet i senmiddelalderens litteratur skulde skyldes materiel tilbagegang. Ifølge Lönnroth er den æstetiske og aandelige tilbagegang politisk bestemt: den høje ridderstil er fremmet af den stærke kongemagt, hvis interesser den stimulerer, mens den uslebne litteratur fra Engelbrekt-tiden i stadig videre borger- og almuekredse propagerede for nye ideer og idealer. »En renæssansens skuggreflex har gått över Sverige, långt innan den nya estetiske formen nådde detta land«.

Aksel E. Christensen.

Vetenskaps-Societeten i Lund, som snart kan se tilbage paa en fortjenstfuld og frugtbar Virksomhed gennem 25 Aar, har jævnlig i sin »Årsbok« og i sine Skrifter bragt gode historiske Bidrag. Af overvejende kirkehistorisk Betydning er et af de sidst udkomne Bind (XXV) af dets Publikationer — langt det fyldigste i hele Skriftrækken — en Udgave af »*Jesper Svedbergs Lefwernes Beskrifning*«, besørget af første Bibliotekarie, Dr. Gunnar Wetterberg (Lund 1941, 722 Sider). Jesper Svedberg (1653—1735) hører, som det træffende er blevet sagt af den svenske Kirkehistoriker Hilding Pleijel, helt hjemme i »de karolinska kraftkarlarnas rad«. Først som Hofprædikant hos Carl XI, siden som Professor i Uppsala, og derpaa fra 1702 til sin Død som Biskop i Skara øvede han i sit Hjemland en stor og mangesidig Virksomhed især som praktisk Kirkemand og stærkt produktiv Forfatter. Desuden kom han til at spille en ejendommelig Rolle ved i en Menneskealder at være Leder af det kirkelige Arbejde blandt Svensk-Amerikanerne. Det er da med ikke ringe Forventning, at man gaar til Læsningen af en Selvbiografi fra denne Mands Haand, og det saa meget mere, som dette Værk, der vel tidligere har været benyttet af enkelte Forskere, aldrig før har været udgivet i sin Helhed.

Det maa da ogsaa siges, at Selvbiografien trods sin brede, noget enstonige Fremstillingsform og de talrige Gentagelser fra flere Synspunkter frembyder meget fængslende Læsning. Først